

тѣ си, и ланитытѣ ѝ са покрыхж отъ червенина, която я правяше попрекрасна.

Фернандо, който, отъ идванъето на Аиша, прекъснж фразата си, не бѣ вече въ състояніе да я свърши смутенъ и очуденъ той останж като вѣщенъ, а смущеніето му вдъхнж дързновение на момата, която посмѣи да си издигне очытѣ.

Момъкътъ който бѣше прѣдъ очытѣ ѝ, немаше нито приструвката, нито дерзекото самолюбіе на момцытѣ, на които тя са смѣяше миналытѣ день. Той бѣше прекрасенъ: високата му и съразмѣрна снага, загорѣлото му отъ слънцето на становетѣ чело, славната му рана, хубавытѣ му мустацы, а най вече сабята, на която са подпираше въ тѣзи минута, сичко туй имаше разлика отъ пусталыя и ужълтенъ видѣ на Пикильо, и отъ боязливата, свѣнлива и несмѣла негова обхода.

« Прѣдставямъ ти племенника си, рече весело д'Агвиларъ на момата . . . донъ Фернандо д'Алвайда. »

Аиша потръпна щомъ чу туй име, като че да бѣше то произвело на нея нѣкое припомнянье, и приглѣда момъка съ любопытство което немаше прѣди малко.

« Туй е мое пріето чедо, рече намѣстникътъ на Фернанда като му показа Аиша; ще ти раскажа единъ день исторіята ѝ, когато случимъ благовреміе; за сега прѣдставямъ ти я като втора моя дъщеря, като сестра на Кармена, и както виждамъ не я намѣрвашъ грозна . . . »

— Богиня! изшепна Фернандо, като си наведе съ почитаніе главата.

— Толкози подобрѣ! извика необмыслено старецътъ; толкози подобрѣ! . . . защото Кармена, пришушна той на ухото на момъка е похубавица, ще я видишъ! дваждъ похубавица! »

Бащата говорѣше истината таквози бѣше убѣжденіето му.

« Сега, дъще моя, послѣдова весело д'Агвиларъ като са обърнж къмъ Аиша, какво доде да ми кажешъ? не са свѣни отъ присѣтствието на племенника